

sætning, at det kun var et meget begrænset antal stofmisbrugere, der skulle have ordineret metadon.

Realiteten er i dag den, at der ordineres metadon til op imod en tredjedel af de skønsmæssigt 12.000 hårde stofmisbrugere i Danmark.

Den erfaring er efter regeringens opfattelse også vigtig at have in mente, når vi diskuterer heroinordination.

For at sætte tingene yderligere i perspektiv kan der være grund til at slå fast, at det ikke er rimeligt at begrunde heroinordination med, at 30 års narkomanbehandling har slået fejl, som man har hørt det nogle steder. Det er jo en kendsgerning, at de eksisterende behandlingstilbud længe har måttet klare sig med knappe bevillinger og længe har savnet fornøden opbakning, og at man i de eksisterende tilbud ikke i tilstrækkelig grad har haft lejlighed til at råde over midler i den størrelsesorden, som forslagsstillerne faktisk lægger op til nu at sætte ind i forbindelse med heroinordination til en indtil videre meget lille gruppe af udvalgte stofmisbrugere.

Efter regeringens opfattelse bør vi også få afklaret betydningen af en intensiv psykosocial indsats i behandlingen af stofmisbrugere, og her forekommer det mest nærliggende at tage fat på de kendte forhold og få undersøgt, hvor langt vi kan komme med metadonbehandling i kombination med intensiv psykosocial behandling. Det er jo bragt frem, at man med et lignende forsøg i Hamburg kom lige så langt, som man har formået i det schweiziske forsøg.

Så resultaterne af et tilsvarende dansk forsøg ville kunne indgå som et nyttigt bidrag til den fortsatte faglige og politiske diskussion både herhjemme og i udlandet. Og regeringen er parat til at igangsætte og forestå et sådant videnskabeligt forsøg, som vil kunne påbegyndes med hurtig nedsættelse af et ekspertudvalg.

Afslutningsvis vil jeg sige, at regeringen stadig er af den opfattelse, at WHO's uafhængige ekspertvurdering af det schweiziske forsøg bør afventes, inden der tages endelig stilling i den sag. Det er trods alt et markant skifte i den danske narkotikapolitik, der er lagt op til.

Dorte Bennedsen (S):

Narkotikamisbrug er af mange grunde et stort og alvorligt problem. Det er det, fordi det fortrinsvis opstår hos unge og yngre mennesker; det er det, fordi det for langt de fleste fører til en menneskelig og social deroute; og det er det,

fordi det er så forbistret vanskeligt at komme ud af det igen.

Der har gennem mange år været gjort et stort arbejde af behandlere og socialmedarbejdere og mange andre for at bringe narkomaner ud af deres misbrug og tilbage til en menneskelig tilværelse i samfundet. Og meget i denne indsats er da heldigvis lykkedes, men alligevel må vi konstatere, at vi ikke har haft held til at nå de mest belastede narkomaner. Det kan vi aflæse af den barske statistik, som fortæller, at op imod 300 narkomaner dør hvert eneste år som følge af deres misbrug, på trods af at der i de senere år er gjort en vældig ekstrainsats på området.

300 dødsfald hos mennesker i 20-30-årsalderen er en barsk virkelighed, som vi anstændigvis ikke kan lukke øjnene for. Det er også baggrunden for den debat, der i nogen tid har været ført om muligheden af at anvende lægeordineret heroin i behandlingen af de mest udsatte narkomisbrugere.

I Socialdemokratiet har der som, tror jeg, i alle andre partier været delte holdninger til et forslag om at anvende heroin i behandlingen, men i dag kan vi også konstatere, at ingen af os har været upåvirket af den diskussion, vi har været igennem.

Som bekendt har der været gennemført forsøg i Schweiz, ligesom man i Holland og visse andre steder er i gang med forsøg nu. Vi har endnu ikke fået den endelige vurdering af de schweiziske forsøg. Den vil fremkomme fra WHO senere på foråret. Men et af de argumenter, der har været fremført, er, at de gode resultater, der tilsyneladende er kommet, mere skyldes en massiv psykosocial indsats end selve ordineringen af heroin.

I den socialdemokratiske gruppe vil vi gerne afvente WHO's rapport, inden vi tager endelig stilling til, om der skal igangsættes forsøg med heroinordination. Men samtidig finder vi, at uanset om man beslutter sig for at igangsætte et sådant forsøg eller ej, kan man have meget gavn af at gennemføre et forsøg baseret på en massiv psykosocial indsats.

Det skal ikke være en videreførelse eller en udvidelse af eksisterende initiativer, men derimod et helt fra grunden videnskabeligt tilrettelagt og kontrolleret forsøg. Detaljerne skal naturligvis diskuteres, men vi mener, at det er væsentligt, at det ikke blot kommer til at handle om en afrusning og en vis fysisk og psykisk rehabilitering, men at der bliver tale om en ind-